

- החזקו שבבכ הדיבור
- תפילה אחת טובה תעלה את כולנו
- מקור מים חיים
- נבנעים בכל דבר, ומה עם הממוץ?
- הצדקה שהצילה
- התורה הזמנית:
- שבועה משיבי טעם
- אמירת 'הודו' בעש"ק
- נחמו נחמו עמי
- ישועה של חורבן
- הילדים בבית?
- בין הזמנים
- נטילת ידיים בדרכים
- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- רוא דשבת
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

לא תמיד אתה מוצלח?

יש פער גדול בין התמונה שבראש, לבין מה שקורה במציאות. הסדר יום לא תמיד תואם למה שאמור להיות. כך גם התפילה, הלימוד, ושאר חלקי החיים הרוחניים

בעת ההיא לאמר

ואכן, המציאות אינה תמיד נופת צופים, לא בגשמיות ולא ברוחניות. ואם זאת המציאות, שלא אנחנו המצאנו, כנראה שזו המציאות בה ה' רוצה אותנו. ואם התבלבלנו, האם הוא רוצה את התמונה או את המציאות, התשובה היא: שניהם.

תמונה שמתפרסמת, לעולם אינה משקפת את

אתה אכן לא תמיד מוצלח, וברוב הזמן לא. אבל אלו הרגעים יבואו לשלימותם באותם רגעים בהם אתה כן מושלם

המציאות. פלוני הרי התאים את עצמו למעמד של התמונה, בכל פרטיו ודקדוקיו. אם כן, מה טעם בתמונה שכזאת? תשובה: זו אכן התמונה האמתית שלו, אלא שבימים יום היא אינה משתקפת במציאות. אבל באותה פעם שהיא צולמה, היא משקפת את כל כולו.

ברוב הזמן אנחנו פוגשים מציאות לא מושלמת, והיא אכן אינה תואמת את התמונה שכמוהו אנו אמורים להיראות. במצב הזה, איננו נדרשים לעשות ולהתנהג כפי שמופיע בתמונה, אלא לפי מה שאפשרי במציאות. הטוב החלש והשבור שאנו צוברים ב'מציאות', לא נעלם ולא הולך לשום מקום. הוא ממתין בסבלנות עד לרגע הנכון.

מתישהו, באיזה יום ובאיזה רגע, מגיע הרגע הנכון. פתאום נפתח הלב, ומופיע לה תפילה מדהימה. פתאום נפתח המוח, והתורה נהיית ברורה ומתוקה. ואז? לא רק אותה תפילה עולה למעלה, אלא כל המחשן של התפילות השבורות שהמתינו עד כה, עולות יחד איתה. כל הלימודים החלקיים והמצוות החסרות, כולם מצטרפים ומשלימים את התמונה. לולא היו רגעים של שלימות, לא הייתה אפשרות להגיש תמונה יפה. אבל באותה מדה, לולא החלקים השבורים והחלקיים שהצטברו במשך הזמן, התמונה הייתה מאד קטנה ועלובה. שניהם יחד יוצרים את היפה שבתמונות.

במקום להיות מתוסכל, ולוותר על התמונה. תבין שאתה אכן לא תמיד מוצלח, וברוב הזמן לא. אבל מה שתעשה באותם רגעים שאיך מושלם, יבואו לשלימותם באותם רגעים בודדים בהם אתה כן מושלם, והם אלו שיעשו אז את התמונה הכי מושלמת שבעולם. ע"פ לקו"מ ס"ז צ"ט, לקו"מ ס"ח

אחד האתגרים המרכזיים בחייו של יהודי, שרוצה לחיות נכון כרצון ה' ועל פי התורה - היא התמונה. יש תמונה בראש, ובה מפורט בדיוק איך אמור להיראות כל דבר. איך נראה סדר יום של יהודי, איך נראית התפילה שלו, איך נראה הלימוד שלו, החסד שלו, המצוות שלו. ובתמונה, זה כמובן הכי מושלם. במציאות, כנראה שפחות. יש פער גדול בין התמונה שבראש, לבין מה שקורה במציאות. הסדר יום לא תמיד תואם למה שאמור להיות. כך גם התפילה, הלימוד, ושאר חלקי החיים הרוחניים. והפער הזה בתחילה מתסכל, בהמשך שובר, ולבסוף מייאש. בשלב כלשהו, בשקט ומבלי לדווח לאיש, אנו נוטים לקבור את אותה תמונה אי-שם, ולוותר עליה. כמה אפשר להתייסר.

אז מה האמת? הרי התמונה לא הומצאה. היא נשענת על מה שחונכנו ועל מה שכתוב לכאורה בתורה. מאידך, גם את המציאות לא אנחנו המצאנו. היא קיימת נרצה או לא, וטופחת על פנינו לפעמים בעדינות ובדרך כלל בסטירת לחי כואבת. ואנחנו בתווך, לא יודעים את נפשנו. והאמת, היכן היא?

קול או ניגון

שתי תשובות בדבר. האחת נוגעת לתמונה, והאחרת למציאות. באשר לתמונה; חשוב להבחין מה מתוכה אכן מבוסס אמת, ומה לא. ואיך נדע? לשם כך יש להפריד בין קולות לבין ניגון. החלקים שבתמונה שמקורם ב'קולות' מפחידים שתמיד נותנים לנו להרגיש לא בסדר, אינם שייכים לאמת. לעומתם, החלקים שמקורם ב'ניגון' פותח לב ומשיב נפש, שמזמין אותך להיות שייך לטוב, אלו הם האמת.

התורה לעולם אינה מדברת בתדר של רע. דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. היא מקור הטוב, והשפה שלה מלווה תמיד בניגון של טוב, אפילו כאשר היא עוסקת בתוכחה. בפרשיות אלו אנו קוראים את תוכחתו של משה רבינו קודם הסתלקותו, ולמרות שיש בה לפעמים נתונים כואבים ולא נעימים, היא נאמרת כולה בניגון של אהבה וטוב.

חשוב אם כן לברר תחילה את דמותה של אותה 'תמונה' הנמצאת בראש, אם מקורה מהטוב או חלילה מהרע בתחפושת של טוב. משסיימנו לעצב את התמונה כראוי, והיא מבוררת וראויה, אפשר לדבר על המציאות, ועל הפער בינה לבין התמונה.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

תנחם ותחזק עצמך ע"י הדיבור

ב"ה יום ד' ראה תקצ"ב לפ"ק:

אך העצה הפשוטה לזה - לשמוע הזקרון - הוא על ידי הדבור פה, כי הדבור יש לו פז גדול מאד, ועל ידי מנצחין כל המלחמות. וקמו שלענן הזקרון הפשוט כגון לקצר למחז, צדיקין לחזר פקדון בפיו פמה ופמה פקדמים פקדונם פחוש, כמו כן לענן הזקרון הזה שהוא העקר, צדיקין לחזר בפיו הזקרון הזה, הן בינו לבין עצמו לדבר לעצמו דברי מוסר בכל יום מה יהיה תכליתו לעולם הפא ומה יהיה סופו לנצח נני, וכן לדבר עם חברו בזה, כי הדבור יש לו פז גדול להזכיר את האדם, בבחינת פי מדי דברי בו זכר אצבעו.

ועקר נצחון המלחמה של זה העולם, שהיא מלחמה ארצה מאד מאד בלי שעור - עקור הנצחון הוא על ידי הדבור שהוא הקלי זין של ישראלי פי אין פחוט אלא בפה. וזה בחינת 'למנצח' שהתחיל דוד המלך ע"ה רב המזמורים שבתהלים, ופרשנו בפשיטות. למנצח. שהוא למי שרוצה להיות מנצח המלחמה בזה העולם יאמר זה המזמור וזה המזמור וכו' והנה היטב. וכן צריך כל אדם אפילו במדברתו השפלה, לידע ולהאמין, שבודאי הוא מנצח הרבה על ידי כל דבור ודבור של שיחה והתבוננות וכו' שאומר, כי זהו נצחון נצחי ששגור לעולמי עד ולנצח נצחים. ואם יהיה חזק בזה שעד שתצא נפשו ממש יטעם בזה יהיה איך שיהיה ויעבר עליו מה, בודאי יצא המלחמה בחסדו הגדול.

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	מקומו מוהר"ן קמא	מקומו הלכות ח"ח	משנה ברורה ח"ה	דף חזו"מ עבודה זרה
שבת	טו	ט.	קל	מט:	נב
א	טז	ס:	קלא	נ.	נג
ב	יז	י.	קלב	נו	נד
ג	יח	י:	קלג	נא.	נה
ד	יט	יא.	קלד	נא:	נו
ה	כ	יא:	קלה	נב.	נז
ו	כא	יב.	קלו	נב:	נח

עיון התורה הזמנית ליקוטי מוהר"ן ודא תורה ס"א - ח"ב תורה ו'ה

מקור מים חיים

רבי נתן אמר: איפה שאני רואה חסרון, או שבכלל לא התפלל, או שהתפלל אבל התפלל מעט.

צריכים להתבונן ולפרש זאת על עצמנו, למה יש לי את החסרון הזה, ואת חסרון הזה? או בגלל שלא התפללתי על הדבר, או שהתפללתי מעט.

הלא על זה ידונו אותי לעתיד, למה לא שמעתי בקול רבך לנצל את הפה, לנצל את הפה. כל מעלת הצדיקים היא שהם נצלו את הפה. צריכים את זה בעצמו לומר להשי"ת: 'רבונו של עולם, גוואלד! נתת לי פה, עם הפה אני יכול לבא לכל המעלות, לכל המדות טובות, ולהיפך רח"ל כל המדות הרעות הם ע"י הפה'.

על זה מיילל הנביא שהשי"ת אומר 'אותי עזבו מקור מים חיים'. או! הרי אני הוא מקור מים חיים, למה אם כן אתה עוזב אותי? תחשוב עלי - ואתה חושב על מקום מים חיים! מה שאתה לוקח חוץ ממני, זה הכל רע ומר! אם זה 'חוץ מהשי"ת', אז מה שתקח, זה לא טוב.

תורה ותפילה זה הרי הכל השי"ת, זה דבר אחד, וכמו כן לדבר עם חבר מהתכלית, הרי זה ג"כ השי"ת, זה טוב. זה עדיין המקור מים חיים, זהו רצון השי"ת. אבל אם מתוועדים ביחד ומפטפים ביחד מפוליטיקה, מעיתונים, זה כבר מעשה בעל דבר. הבעל דבר לא שותק, הוא יודע שהפה זה עיקר האדם, העיקר מה שהוא יכול בזה העולם זה רק ע"י הדיבור, לכן הוא כבר מכין דיבורים אחרים.

אם יש כבר איזה חבר טוב, לנצל אותו למה שצריך. יש לשון בזוהר הקדוש 'כמה עלמין אתהפכו בגינייהו', עולמות, עולמות מתהפכים כדי שיתוועדו זה עם זה, כדי שתושלם כוונתו יתברך.

מתוועדים הם כבר שניהם ביחד, ומדברים דיבורים אחרים!?, גוואלד, הלא עולמות התהפכו כדי שתפגשו ביחד ויצא ממכם דיבורים טובים, שזה תיקון העולם.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

צריך אדם להתחזק ולעמוד בנסיון ולא לדבר לשון הרע כגון: אם חבירו מפציר בו: 'ספר לי מה קרה עם פלוני אתמול', צריך לחשוב לפני שעונים אם מה שרוצים לספר, יוריד מערכו של פלוני או יגרום לו נזק או צער.

טבע האדם שהוא רוצה להיות מעורב עם חבריו, ולפני שמספיק לחשוב על הלכות לשון הרע, הוא נענה לבקשתו של חבירו ומספר דברים שאסור לספרם. אפילו ע"י משפט פשוט כמו: 'ראיתו אותו מדבר עם פלוני', או 'ראיתי אותו במקום פלוני', יכול לפעמים לעורר עליו מדמים.

ואף אם ילעגו לו על כך ויאמרו 'צדיק', 'מחמיר', וכדו', צריך לעמוד בלעג ולא לדבר לשון הרע, ועל כל רגע שחוסם פיו, יזכה לאור הגנוז. וגם אם ישנאו אותו משום כך, אין שום היתר 'משום איבה' אפילו באיסור דרבנן.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף ב)

בנין ירושלים - תלוי בשלום

(ספר המדות, שלום, ז)

י

מוכנים להכנעה אך לא בענין הממון

א] רביז"ל מספר מהגיבור שהיה הולך וכובש מדינות, ולא היה חפץ בכלום, כי אם רק בהכנעה, שיכנעו אליו.

והסוחרים של המדינה של עשירות הנ"ל, שהיו סוחרים במדינות אחרות כנ"ל, באו למדינתם, וספרו מהגבור הנ"ל, ונפל עליהם פחד גדול ואף-על-פי שהיו מרצים להכניע עצמן תחתיו, אך ששמעו, שהוא ממאס בממון, ואינו רוצה ממון כלל, וזה היה הפך אמונתם, על כן היה בלתי אפשרי אצלם להכניע תחתיו, כי היה אצלם כמו שמו, מאחר שאינו מאמין כלל באמונתם דהיינו בממון, ונתיראו מאד מלפניו והתחילו לעשות עבודות ולהקריב קרבנות לאלקותם הנ"ל, והיו לוקחים חיה (דהיינו מי שיש לו ממון מעט, שהוא חיה אצלם) והקריבו לקרבתן לאלקות הנ"ל וכיצא באלו העבודות כנ"ל.

א] בני המדינה של עשירות לא היה איכפת להם להיכנע לגיבור, אבל כיון שהגיבור היה ממאס בממון, על כן לא רצו לוותר על אמונתם בממון. ומשום כך לא ידעו את נפשם.

כי מידת הדין - שם 'אלוקים' תכליתו לגלות שהוא 'רב כח ובעל היכולת כולם'. ואמנם יש בני אדם השקועים בממון, הסוחרים במדינות אחרות, היינו שיש להם עסק גם במקומות אחרים של דין וגבורה, ובאותם המקומות של דין בניקל להם להיכנע להשם יתברך, להתפלל אליו לישועתו ולהיכנע לרצונו לעבדו ולקיים המצוות.

ג] אך באמת כל מידת הדין המתלבש בממון הוא בדיוק בשביל ענין זה שהאדם ירים את עיניו לשמיים ויבין שאי אפשר להשיג ממון בדרך של 'כוח וצוץ יד', אלא רק על ידי שייכנע להשי"ת ויתלה עיניו למרום ויתפלל לגיבור האמיתי. וכפי שהארנו הרבה במאמרים הקודמים, שתאוות ממון הוא לא הממון בעצמו, אלא בעיקר הרצון לשלוט ולהרגיש שאינו תלוי באף אחד, והרצון הזה צריך לעקור, על ידי שתולה את הצלחת חייו ברצון של השי"ת לבד.

ד] וענין זה מצוי מאוד, אפילו אצל יראים וכשרים, שחפצים ביראת שמיים, ומשתדלים מאוד להכניע את עצמם לפני השי"ת בכל דין ודין שעובר עליהם, אך בענין הממון, שם קשה לוותר על ההרגשה לעמוד ברגלים בטוחות על הארץ שיש לו כל מה שצריך בשביל לחיות, קשה לבוא לתפילה בלא להישען על כלום, ולתלות עצמו רק על השי"ת לבד, שזהו עיקר ההכנעה והמלכת ה' עליו.

הליכות

שיחות ומנהגים

ואני תפילה

תפלות כל שהם גם על דברים רחוקים.

שיש"ק 1-מה

אמרו אנשי-שלומוני במה שאמר רבנו ז"ל (ליקו"מ ח"ב סימן צג) "כל עניניו הוא תפלה", שפא להדגיש בזה מעלת התפלה שיתפלל האדם על כל דבר ודבר בכל המצדדים לו לטוב או לרע חס ושלום, ולא ימנע עצמו מלהתפלל על כל דבר ודבר אף שהוא אדם קטן במעלה יהיה אשר יהיה. ועל עבודה זו הדגיש ייחד רבנו דרכו, שלא יפטר עצמו האדם על ידי התפלות הקבועות שסידרו לנו ר"ל, כי כל סדורים את סדור התפלה לא תקנהו כי אם לצאת ידי חובת תפלה, אבל בשרש ענין התפלה שיעמוד בראשו של עולם כמו שאמרו ר"ל (ברכות ו), מהנכון שלא יעשה אדם שום פעולה לפני שבקש והתפלל עליו, ואחר עשותו הדבר יתפלל שוב ויודה וישבח אותו יתברך. וכך ינהג תמידי.

שיש"ק 1

שאלו פעם את מוהר"ג ז"ל, הנכון הדבר שאמרתי שבעכשיו שפא התפלות שלכם בעולם עתידין לתן דין וחסדון כשאין אומרים אותם מדי יום (וכמוא בכוכבי אור אנשי מוהר"ן סימן כד) ? ענה ואמר: "אמרתי ולא אמרתי", דין וחסדון יתן כל אחד על מה שצריך לתן, אולם אז צאצא בעצמו שאילו היה אומר את אלו התפלות היה נותן פחות דין וחסדון. [אין האב וא גיזאגט און נישט גיזאגט: דין וחסדון וועט ער געבן אויף וואס ער דארף געבן, אבער דעמאלט וועט ער זעהן אז ווער ער וואלט גיזאגט די תפלות וואלט ער ווינציגער דין וחסדון גיגעבן].

שיש"ק 1-מ

אמר מוהר"ג ז"ל: טוב שידגל עצמו האדם ברגבי התפלה על אף שמתפלל בעקר על צרכיו הגשמיים. פי שיהאדם עוסק כבר בתפלה אף על הדברים הגשמיים, מחמת רב תפלותיו, יכניס כבר ממיאל

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ה' מאמר ח'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ח] ועל ידי זה נעשין דבורים פשרים, להחיות ולקשיב את הנשמות הנפולות, כי יש נשמות שנפלו, שצריכין להחיות ולקשיב אותם בכל מיני מטעמים, משיבין את הנפש, בבחינת (שיר השירים ב'): "סמכוני באשישות, רפדוני בתפוחים, כי חולת אהבה אני". ועל ידי תקון וזכור המחזין, שנעשה על ידי מנגי ארץ פנ"ל, מזה נעשה אמונות טהורות להחיותם:

כי עקר התגלות המחז הוא בהדבור, כמו שכתוב (משלי ב'): "מפיו דעת ותבונה". ועל פן כשהמחזין זכים, נעשין דבורים פשרים, ובהם משיבין את הנשמות הנפולות, בבחינת (שם כ"ו): שבעה משיבי טעם, הינו על ידי תפלין מחזין שהם בבחינת שבעה רועים, על ידם נעשין שבעה משיבי טעם, הינו בחינת דבורים פשרים הנ"ל, שבהם משיבין הנשמות שנפלו, שהם בחינת (שם כ"ז): שבעה פול צדיקן וקם, וזהו בחינת (תהלים ב'): אמרות ה' אמונות טהורות קזקק שבעתים; הינו בחינת האמרות טהורות שנעשין על ידי זכור המחזין, בחינת תפלין שהם בחינת שבעה רועים, שעל ידי זה נעשה שבעה משיבי טעם פנ"ל, וזהו: קזקק שבעתים, פנ"ל:

סדר עליית ותיקון המוחזין

רבינו מבאר באותיות הקדומות שע"י נפילת האמונה מתחזקים אמונות כזביות [שהם כל סוגי האמונות שמרחיקים את האדם מהש"ת וכמו שנתבאר במאמרים הקודמים], וכשמעלים את האמונה הנפולה נעשים מזה גרים, לפעמים גרים בכח ולפעמים גרים בפועל, [וענין הגרים הוא שבוחות ההסתרה והמניעה מהקדושה נהפכים לסיוע אל הקדושה וכמו שנתבאר במאמרים הקודמים], אבל כשבאים הגרים האלו, עולה עמהם הגאווה שנפלה אצלם וחוזרת עכשיו אל הקדושה, ולכן מתרבה הנסיון של הגאווה, [עד שיש מנהיגים שאינם ראויים לכך שנוטלים את ההנהגה, אף שאינם מאירים אצל ישראל את הארת האמונה, והעיקר הוא אצל כל אחד ואחד שכשהוא מעלה את האמונה הנפולה מתעורר אצל נסיון של גאווה], וכשמתעורר הגאווה מתגבר ע"י גם התאוות שהם תלויים בגאווה, ולהינצל מזה הוא ע"י המגיני ארץ שהם מכניעים את החותם דסטרא אחרא ומעלים בכל עת את השמנונית אל המח, כי מכניעים תאוה זו ועוסקים בכל עת להעלות ולעורר את המוחזין דקדושה, ודייקא במקום שמתעוררים בלבולים ותאוות, מתגברים ביותר להתגבר שם בהארת האמונה שכל זה הוא קדושת התפילין, להעלות את כל הבהמיות והגשמייות אל הקדושה, [ואת כל זה הם מאירים לכל אחד ואחד].

וממשיך רבינו לבאר שע"י המגיני ארץ האלו שעוסקים בכל עת להתגבר ולהעלות הכל אל הקדושה, נעשה תיקון נפלא שע"י נעשים דיבורים כשרים להחיות ולהשיב את הנשמות הנפולות, כי יש נשמות שנפלו שצריכים להחיות ולהשיב אותם בשבעה משיבי טעם, והדיבורים האלו נעשים ע"י תיקון המוחזין ע"י המגיני ארץ, שע"י נעשים דיבורים המשיבים את הנפש, כי הדיבורים הם כפי תיקון המוחזין כי הדיבור הוא התגלות המח ותלוי בתיקון המח והדעת.

שבעה משיבי טעם

והנה ענין זה של "שבעה" משיבי טעם, יש בו הדגשה על זה שהוא שבעה דייקא, וכפי שמדגיש רבינו שהוא כנגד השבעה רועים והוא סוד קדושת התפילין, [שהוא הארת הש"י של תפילין כפי שמתבאר בהמשך המאמר], ומתוך כללות המאמר מוכן שהשבעה משיבי טעם הם כנגד שבעת המידות שצריך לרדת אליהם ולבררם [להכניס שם רוחניות אלוקות לתוך צמצומים ולהעלות משם את האמונות כזביות], ומחמת זה עובר על האדם ירידות ובלבולים, שלזה צריך הרבה אופנים של דיבורים המשיבים טעם, וע"י יש לאדם את הכח להעלות הכל אל הקדושה, שזהו בחינת קדושת התפילין להפוך מהחזית בשרו לחותם דקדושה,

הצדקה שהצילה ממות

שהתחולל בו ברבי אהרן. גם בבית הכנסת היה זה הנושא המדובר בפי כל. היתה זו חידה של ממש. שינוי מהיר כל כך במצבו של חולה אנוש, אינו מחזה שרואים בכל יום.

אדחקי, פצה אחד האברכים, מאנשי החברה קדישא, את פיו וכה אמר: "שמעו נא ידידי.

לדעתי יודע אני מפני מה אירע הנס. לשם כך עלי לשוב שנים מספר לאחור. היה זה לאחר נישואי, כאשר נקלעתי לקושי כלכלי ולא

ידעתי מאין יבוא עזרי. ניסיתי בכה וכה, אך לא ראיתי הצלחה במעשיי והעניות המשיכה לשרור בביתי.

"יום אחד פגשתי ברבי אהרן. שחתי לו את מצבי הקשה, והפטרתי בפניו בעוגמה: 'אילו היו לי עגלה וצמד סוסים, הייתי יכול להתפרנס ממקצוע העגלנות. אולם מאין אקח את הכסף לקנותם?'

בשעה ששפכתי לבי לפניו, היה זה אך ורק מתוך צורך לפרוק את הצער המעיק בפני נפש רחומה כרבי אהרן, ותו לא. שהרי הוא בעצמו עני מרוד הנו ובמה יוכל להושיעני. אך למרבה הפתעתי, לקח רבי אהרן את הדברים לתשומת לבו במלוא הרצינות. חיש מהרה ערך סיבוב בין יהודי העיריה, עד שגייס את מלוא הסכום הדרוש, הוא חזר אלי עם הכסף ואף התלווה אלי לשוק כדי לרכוש את הסוסים והעגלה. הוא לא נח ולא שקט עד שראה אותי מתחיל לעבוד כבעל-עגלה ולהביא טרף לביתי. רק אז הרשה לעצמו לשוב לשגרת יומו.

"הרי חז"ל אמרו צדקה תציל ממוות" המשיך האברך בהתרגשות, "אין לי ספק, שברגע בו נכנסתי לביתו של רבי אהרן הצדיק, התעוררה הזכות הגדולה של אותה מצווה שקיים בהידור רב בשעתו."

זכות המצווה הגדולה הכריעה את הכף. רבי אהרן החלים ושב לחיים חיותו. ולא עוד אלא שהוסיפו לו שנות חיים, בעוד המחלה לא השאירה שום רושם בגופו. (נ"פ שיח שרפי קודש)

בני ביתו של החסיד הנלהב רבי אהרן מקיבליטש, הביטו בעיניים כלות באבי משפחתם המוטל במיטת חוליו, פניו אפורות וחסרות צבע, מצבו מידרדר והולך באופן מדאיג, ואין לאל ידם לעזור לו. הימים נקפו, שום הטבה לא ניכרה במצבו, אלא להיפך, הגוון הלך ונעלם מפניו הכחושות, עד שנראה היה שקרוב הוא למיתה יותר מאשר לחיים. מיום ליום הלכה המחלה ונגסה בגופו הטהור

זכות המצוה הגנה.

עגלון יהודי בימים עברו

של רבי אהרן ללא רחם, לחרדת קרוביו ומיודעיו. כיון שהחלו להיראות בו סימני גסיסה, בר מינן, הזעיקו מכריו של החולה את אנשי החברה קדישא דקהילת-קודש קיבליטש, כדי שיעמדו לצד החולה ברגעיו האחרונים בהאי עלמא ויאמרו עמו וידוי וקריאת שמע כנהוג.

אנשי החברה קדישא נכנסו אל הבית, שבימים כתיקונם היה מלא שמחה וחידוה בזכות אבי המשפחה שהפיח רוח חיים בכל סביבתו. אך כעת, עטוף היה הבית בדממה מעיקה וכבדה מנשוא.

אך ראו זה פלא. אך עברו אנשי החברה קדישא את מפתן הבית הקט, ניכרה לפתע הטבה משמעותית במצבו של החולה. מרגע לרגע הוא כמו קם לתחייה, עד שכעבור שעה מועטת פקח את עיניו להפתעת כל הנוכחים וביקש לגלגל מעט מים.

אך בכך לא תם הנס. כל שעה שחלפה, הביאה עמה שינוי כביר לטובה שלא כדרך הטבע כלל. ואם לא די בכך, למחרת כבר פסע רבי אהרן ברחובות העיריה כבריא אולם!

הדבר הפך לשיחת היום, והכל דשו בפלא

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

ממה מוהר"ת נהנה מאוד מאוד?

"ונהנתי מאוד מאוד שדברי האמיתיים עושים רושם אצלך

תודה לאל" (נ"ל פס')

הזכרה: נתן ברגשטיין ביתר
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

ברכות הרי"ה

לחיות עם אור השבת ע"פ הספה"ק 'אוצר היראה'

אמירת מזמור 'הודו' בערב שבת

וישמור אלה, ישים ליבו לתיבות שמוציא מפיו, לאמרו במתינות, להזהרות ולמצוא את עצמו בתוך התיבות הקדושות שיצאו מפיו דוד המלך ע"ה.

והוא עצה נפלאה ביותר, להצליח להכנס לשבת קודש אחר שבוע סוער. כי אפילו שבשבת קודש צריך להסיח דעת מכל מה שעבר עליו בימות השבוע, ו'כאילו כל מלאכתך עשויה', בכל זאת, צריכים להמשיך את קדושת השבת לימות החול, ולקשר את הפירוד והריחוק ששלט עלינו בימות השבוע להשי"ת, ולכן מתחילים במזמור זה בקול זעקה, על כל צרות הנפש, לזעוק את כל מה שעבר עלינו במשך השבוע להשי"ת דייקא, להבין שרק הוא מנהיג אותנו, ושום השתדלות לא יעזור ללא הזעקה והתפילה.

ד] אבל יחד עם זאת שצועק וזועק, ישים לבו להודות לה', שהרי בוודאי השי"ת היה עמו בכל ימות החול, אלא שמחמת טרדתו לא שם ליבו להסתכל על החסדים ועל ההרחבות שהשי"ת שלח לו להראות לו שהוא נמצא עמו ואצלו שם, במדבר, בית האסורים, חולה, ים. ולכן יחד עם מה שזועק את כל ליבו שם, יראה ויתבונן בעצמו איך השי"ת כן עזר לו והדריכו בדרך ישרה קצת, והשביע נפשו השוקק, ושלח דברו לרפאותו, והקים סערה לדממה, ויודה בכל ליבו להשי"ת, וכך נמצא שמעלה את כל השבוע ומקדשו בקדושת השבת, ויהיה יכול לעבור מימות החול לתוך קדושת יום השביעי.

וזהו העצה להמשיך את השבת לימות החול, כי קשה לבטל לגמרי את החול ולומר שהכל רק אור אלוקי, שהרי בפועל היה בהסתרה, אלא שצריך למצוא את ה' בתוך הבלבולים, על ידי שיודה ויראה איך ה' שמר את צעדיו גם בתוך הקשיים של ימות החול. (ליקוטי הלכות הודאה א, כלאי בהמה ד אות ז).

א] במנחה של ערב שבת נוהגים לפתוח התפילה עם המזמור בתהילים ק"ו 'הודו לה' כי טוב', אשר מזמור זה מדבר מכל מה שעבר במשך ששת ימי החול, כל צרות הנפש בגשמיות וברוחניות בעיני עבודת ה', כל הטלטולים, שעברו עליו, מדבר, בית האסורים, חולה ויורדי הים. וכמו שרביז"ל אמר, ש"בהודו שאומרים בערב שבת במנחה יכולים לשבר לבו מאד ולפרש כל שיחתו שם, כי שם מדבר מענין צרות הנפש מאד, ומענין צעקה על כל דבר והוא מובן לכל", (שיחות הר"ן סימן ער).

ב] כי יש מי שעבר עליו שבוע, שהלך במדבר, מקום ציה ויבש בלי מים וחיות, הלך כתועה ונבוך בלי לדעת את הדרך, לאן רוצה להגיע ומה רוצה מעצמו - 'תעו במדבר בישימון דרך עיר מושב לא מצאו'. ויש מי שכבר יודע הדרך שלו, אבל עבר עליו שבוע שהרגיש כמו יושב בבית האסורים שידי אוקות ואינו יכול להוציא לפועל מה שרוצה - 'יושבי חושך וצלמות אסירי עני וברור'.

ויש מי שכבר התחיל בעבודתו, אבל עבר עליו שבוע של חלישות הדעת נפילות וירידות עד ש'כל אוכל תתעב נפשם ויגיעו עד שערי מוות'.

ויש מי שכבר הרגיש בריא והלך בדרך שצריך, הצליח קצת ליישב דעתו, לדעת דרכי עבודת ה', ולהתהלך במחשבות קדושות ודביקות הבורא, אבל שם בים החכמה עבר עליו שבוע של רוחות סערה שהטריפו את דעתו בבחינת 'עלו שמים ירדו תהומות' (עיין ליקוטי הלכות ברכות הרי"א א). כי אלו הארבע דברים כוללים כל מה שעובר על האדם במשך ימות השבוע ברוחניות וגשמיות, (עיין ליקוטי מוה"ר"ן סימן קסג).

ג] ולכן בעת כניסת השבת, הזמן שבו מתקשרים להשי"ת, צריכים להעלות את כל מה שעבר עלינו כל השבוע. ומי שחכם

[שזה עיקר עבודת האדם בכל עת להעלות את הגשמיות ולגלות אלוקותו יתברך בכל דבר גשמי, שזהו בחינת העלאת השמנונית אל המוח אלא שצריך בזה זהירות להפריד בין הרע הגמור שזה אי אפשר להעלות, שזהו בחינת טיפת עשיו וישמעאל שמבואר בהמשך המאמר שצריך זהירות לא להעלותו, כי את הרע הגמור אי אפשר להעלות, ובה צריך להשתמש בכח של תיקון המשפט, להכניע את הרע, אבל הדברים שהם בחינת היתר, בזה עבודת האדם להעלות את השמנונית אל המוח, ולהפוך בכל עת בחינת החתים בשרו לחותם דקדושה].

אלא שכששואם עוסק בזה יש לו הרבה ירידות ובלבולים, ולזה צריך הרבה הרבה התחזקות ושבעה משיבי טעם המבוארים בדברי רבינו ובדברי מוהר"ן, לידע שהשי"ת תמיד אתו עמו ואצלו, ואיך כל תנועה ותנועה שמנתק עצמו מהגשמיות, ומעלה מהחתים בשרו לחותם דקדושה, יקר מאוד מאוד לפניו יתברך, ורק ע"י ההתחזקות הזאת יכול האדם להתחזק מעמד בעיניו זה.

הכח להתחזק באמונה

ורק כך יכול האדם להתחזק באמונה וכפי שהתחיל רבינו בתחילת המאמר שצריך האדם לחזק את עצמו באמונה, ולראות ולחפש בכל עת היכן הוא אוהז בזה ולהתקדם ולעלות בזה מדרגה לדרגה, כי האמונה הוא יסוד כל התורה כולה, וזה עיקר עבודת האדם, להוסיף בכל עת במדרגת האמונה, ובפרטות בכל דבר ודבר שעושה, שזה בחינת להכניס רוחניות אלקות לתוך צמצומים [וכמו שנתבאר באריכות במאמרים הקודמים]. אלא שכשמתחיל האדם לעסוק בזה, עובר עליו הרבה נסיונות ובלבולים, ובפרט כשכבר נפל מהאמונה ונתחזק אצלו אמונות כזביות [שהוא כל בחינות האמונה שמרחיקים אותו מהשי"ת, וכגון כל המחשבות של עצבות ומרה שחורה מחמת שלא עבד את השי"ת כראוי, לפי מחשבתו, נמצא שמחמת שמאמין שכך צריך לעבוד את השי"ת, הוא נופל בדעתו, וזהו אמונה כזבית, כי באמת הרי פשוט שבאופן שזה מחליש דעתו ומפילו לעצבות, אין זה העבודה הנרצית מאיתו, וזהו בחינת למעלה ממדרגתו, וחזק לגבול שלו, וכמו שנתבאר כל זה לעיל באריכות]. שאז קשה לו מאוד להתחזק באמונה, וצריך התגברות גדולה לברר את האמונה כזבית, וגם כשכבר זוכה לברר ולתקן את האמונה כזבית, חוזר ומתעורר נסיון הגאווה [שע"ז מתגברים גם התאוות וכמו שנתבאר לעיל], ולכן כדי לזכות לעלות בכל עת מדרגה לדרגה באמונה, צריך הרבה הרבה התחזקות שלא ליפול לחלישות הדעת מכל ריבוי הנסיונות והבלבולים האלו, ולכן צריך את השבעה משיבי טעם שמחזקים את האדם, ורק ע"י יכול להתחזק מעמד בכל מה שעובר עליו ולהוסיף בכל עת עוד ועוד מחשבות של אמונה, עוד ועוד רוחניות אלקות לתוך צמצומים, עוד ועוד תיקון אמונות כזביות, עוד ועוד תיקון הגאווה.

אמונה ללא גאווה

ובאמת באופן כזה האמונה היא אמיתית ונקייה מהגאווה, כי בכל עלייה ותיקון האמונה יש סכנה ליפול לגאווה וישות [וכפי שנתבאר לעיל שבכל עליית הגרים יש נסיון של גאווה, ועליית הגרים הוא כל פעם שמעלה דבר שהיה מחוץ לקדושה אל הקדושה, שאז יש נסיון של גאווה וכנ"ל]. אבל ע"י הירידות והבלבולים, וע"י שאדם מחזק את עצמו עם השבעה משיבי טעם, שמתחזק לשמוח בה' על כל נקודה טובה ועל כל רצון ועל כל התחלה וכיוצא בזה כל הדיבורים שהם בבחינת השבעה משיבי טעם, ע"י הוא ניצול מהגאווה והישות, כי ההתחזקות הזאת היא נקייה מגאווה, כי אין בה שום כבוד וגאווה, אדרבא הבעל גאווה אינו מסוגל לשמח את עצמו בדברים פשוטים, כי רוצה להצליח יותר, ורק ע"י תמימות וענוה יכולים לקבל בלב את ההתחזקות הזאת.

מושגים בתורה ה' תניינא

השגות

הרב הגאון

ה' מלך גאות לבש - לבש ה' עוז התאזר, שכל הבריאה היא לבושי גאוותו ודווקא על ידי כך נגדלת האמונה, שגידול וצמיחת האמונה הוא דווקא ממקום הצמצום. וכל שליחותנו בכל מקום ומקום הוא מחד לבנות צמצומים שבהם ייתפס ויתגלה רוחניות אלקותו, והם כלים ושיעורי מדות מצומצמות, וכל בריאת העולם שהוא מקום מצומצם ומלא שיעורים וצמצומים, כל פרט ממנו הוא כלי לגילוי אמונת אלוקותו יתברך. אך מצד שני הסכנה של הצמצום והכלים היא שהאדם יקח זאת לעצמו ולא ישרה שם רוחניות אלוקותו באופן שכל הכלי המדה והידיעה יהיה בטל לה' לרוחניות אלוקותו יתברך, כי הגאווה שייכת אליו בלבד, וכל גאוותו הוא שאנו חלק מגאוותו יתברך ורוצים לבטל עצמנו אליו.

בין הזמנים בבית

ימי בין הזמנים, הם ימים מורכבים בבית, אין מוסדות, והמציאות מזמינה הרבה נסיגות. כל אחד רוצה לראות את ילדיו עובדים את ה' בקדושה ובהתמדת התורה גם בימי בין הזמנים, לא יודעים מתי להעיר ואיך להוכיח, איזה גבולות לשים להם. והאמת שאין כללים ברורים, אך בכל זאת ננסה לתת כמה עצות.

א] דבר ראשון, תפילה כל יום, על כל ילד, שיעבור בין הזמנים בקדושה.

ב] למצוא זמן להתבודד, לשוחח עם השי"ת בפרטיות על כל ילד, לספר מה עובר עליו, מהם כוחותיו וכשרונותיו, ולנסות ליישב את הדעת איך להתייחס אליו ולרצונותיו. ובעיקר לבקש מהשי"ת עצה איך לדבר איתו היום את המילים הנכונות, ואיך לחזק את הקשר.

ג] בתחילת כל יום לקיים עצת רביז"ל (שיחות הר"ן ב'), למסור להשי"ת את כל תנועותיו ושל בניו ושל כל התלויים בו, שיהיה הכל כרצונו יתברך.

ד] בין הזמנים הוא הזמן הטוב ביותר להתחבר ולעשות קשר עמהם, על ידי טיול או סיבוב סביב לבית.

ה] חשוב להבדיל בין 'עשה טוב' שכדאי להימנע ככל האפשר, כמו לזרז ללימוד תורה ולתפילה. לבין 'סור מרע', להציב כללים ברורים, מה מותר ומה אסור בבית שלנו [כמובן הכל לפי המצב של הנער]. אין לפחד לשים גבולות, אין זה פוגע כלל בקשר בין האבא לנער. כל אלו שהתרחקו מהגבולות שהציבו להם הוא מחמת שעשו זאת ברגעים של כעס או בדרך בזיון והשפלה. אף אחד לא התרחק מגבולות שדיברו עליהם ברוגע ובנחת, מתוך כבוד לנפש הנער.

ו] יכול האדם לתת לבנו הכל, והנער מרגיש שזה מחמת פחד שאביו מפחד ממנו, לא זה נקרא 'קשר'. יש בלבול גדול בין לתת לנער כל מה שמבקש, לבין כבוד והערכה, אין קשר בין אחד לשני.

ז] הדבר שמרחיק ביותר את הנער מאיתנו, הוא שמראים לו פנים של חוסר שביעות רצון, ולכן יש להתאמץ ביותר, להראות פנים מרוצות ואוהבות. ויש עצה פשוטה ומועילה לכל גיל, ושמענו מכמה הורים שעושים זאת בהתמדה. והוא, להטמין פתקים קטנים במיטת הנער, או בשקית התפילין וכדו', ובו מביעים הערכה, לא מחמאות על תכונות נפש, אלא מילים טובות על פעולות מסויימים שעשו.

לא להתבייש לכתוב אפילו דברים פשוטים ביותר שלכאורה מובנים מאליהם שצריך לעשותם, כמו: נהנתי ממך מאוד שהשתדלת לחפש מנין למנחה, הלכת ללמוד חצי שעה, ברכת ברכה"מ בכוונה, עזרת לשטוף כלים וכו'. בתחילה הנער יביט בזלזול על הפתק, מחמת שאין זה לפי כבודו להנות ממחמאה בגיל שלו, אבל המציאות מוכיחה, שכעבור זמן הוא יצפה וימתין לפתקים האלו.

ומעבר לכך שיהיה בזה תועלת לנער עצמו, עצה זו תועיל גם לנפש ההורים עצמם, להתחיל לראות את ילדיהם בעיניים אחרות, כאשר יהיו עסוקים כל היום לחפש מה לכתוב לבנם בפתק הלילי.

להתנחם דווקא מתוך השבר

האם לא היה מתאים יותר לצאת מימי האבל בהדרגה יותר, ולא לקבל ניחומים בקלות כל כך?

התשובה היא. בית המקדש נקרא "תפארת ישראל". מציאותו של בית המקדש העידה על הקשר המיוחד בין ישראל לאביהם שבשמים. היה זה מקום בו הקדושה של כל הנקודות טובות והמצוות של עם ישראל התקבצה והתגלתה. כאשר בית המקדש נחרב בגלל חטאינו, נלקחה מאיתנו גאוותנו והושלכה לעפר והתרסקה לרסיסים ומעמדנו המיוחד נלקח מאתנו. (זו הסיבה מדוע איננו מניחים תפילין בתשעה באב בבוקר, משום שהתפילין נקראים "פאר" וביום זה בוטל הפאר שלנו). אבל באמת, הכל היה לטובתנו. כי תיכף שנעשינו כביכול שווים לשאר אומות העולם, מיד נעשה בולט ההבדל העצום בינינו, וכל נקודותינו הטובות נעשו בולטות ומאירות ביחס לגויים! ומהר מאוד רואים בחוש ברור - שאנו באמת לא כמותם.

למרות היצר הרע, נמצא את הטוב ונתחזק מחדש! דבר זה נכון גם במישור האישי. בהשוואה לגדולי הצדיקים ולמה שבאמת יהודי אמור להיות, אנחנו נראים גרוע מאוד ונופלים לחלשות הדעת וייאוש. אבל כשמבינים שנולדנו עם יצר הרע מגושם ומזוהם, ואז מחפשים את הטוב שעדיין יש בנו, אז אפשר להתרומם ולהתחזק מחדש.

עכשיו, אחרי תשעה באב ואחרי שהורדנו את הגאווה שלנו והבנו עד כמה אנחנו חסרים, אנחנו יכולים מיד להתחיל מחדש לבנות את בניין הקדושה שלנו ולהיעשות יהודים כפי שראוי לנו להיות.

(על פי ליקוטי הלכות, ראשית הגז ד).

אם משהו חלילה היה מוחרף אותך ומשפיל אותך עד לעפר, כמה משונה זה היה אם רגע לאחר מכן היה מספר לך שהוא עומד לגדל אותך? ובכן, בואו נתבונן בדבר הבא.

בתחילה הנביא עמוס מגלה לנו שאנו שווים לבני הכושיים, באומרו "הלאו כבני כושיים אתם לי בני ישראל" (ספר עמוס פרק ט).

ההשוואה לבני הכושיים אינה מחמאה כלל. הכושיים היו צאצאיו של כוש בנו של חם. חם קולל על ידי נוח אחרי שנהג בו באופן מחפיד כשהיה שיכור. הקללה הייתה: "וְיָאמְרוּ אֲדָמָה וְאֶרֶץ כְּנָעַן עֲבָדִים יִהְיֶה לְאֶחָיו" (בראשית ט). צאצאים אלו מתוארים בתיאור מבזה בספר ישעיה: "כִּן יִהְיֶה מִלֶּךְ אֲשׁוּר אֶת שְׂבִי מִצְרַיִם וְאֶת גְּלוֹת פֹּזֵשׁ נְעָרִים וְזִקְנֵי עָרֹם וְיָחָף וְחִשְׁפֵי יָת עֲרֹת מִצְרַיִם" (ישעיה כ ד).

אבל מיד עמוס מוסיף ואומר: "אֲפָס כִּי לֹא הִשְׁמִיד אֲשָׁמִיד אֶת בֵּית יַעֲקֹב נְאֻם ה' בַּיּוֹם הַהוּא אֲקָם אֶת סֶפֶת דָּוִד הַנוֹפֵלֶת וְגִדְתִּי אֶת פְּרָצֶיהָ וְהִרְסֵתִי אֲקָם וּבְנֵיתִי פִּימֵי עוֹלָם." (עמוס ט).

אז תכל'ס, מה היחס אלינו? אנחנו בני כושיים שנואים או עם אהוב שמורעפים עליו שפע ופינוקים?

לא מכבר קמנו מתקופת אבל בת שלושה שבועות. בתשעה באב, שיאה של התקופה העצובה, הזכרנו בקינות את חורבנם של בית המקדש הראשון ובית המקדש השני. ובכל זאת, שעות מספר לאחר מכן, אנו כבר מפעילים את המוסיקה והכל מותר שוב.

עומק הפרשה

ישועה של חורבן

וַיַּעֲבֹר ה' בִּי לְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע אֵלַי, וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי רַב לִךְ אֶל תּוֹסֵף דִּבֶּר אֵלַי עוֹד בְּדִבְרֵי הַזֶּה.

משה רבינו מבקש להכנס לארץ ישראל ובטוח שתענה בקשתו (כמובא במדרש תנחומא), אך השי"ת פונה אליו ומבקש ממנו 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה', אך מיד מצווה עליו 'וצו את יהושע וחזקוהו ואמנעוהו כי הוא יעבור לפני העם הזה והוא ינחיל אותם את הארץ'.

את עומק הענין מבאר מוהרנ"ת, השגת ארץ ישראל היא לקשר את השמים לארץ. כי ארץ ישראל היא קדושה בעצמותה, בעשר קדושות זו למעלה מזו (כלים פ"א מ"ח), להבדיל מארץ העמים שהיא טמאה ומטמאת (כמובא בשבת יד:).

ומטעם זה ביקש משה רבינו ביקש להכנס לארץ ישראל, כדי לכלול ארץ ושמים יחד, ובזה לתת לכל אחד דרך להכנס לקדושה, קדושה גמורה שלא תיפסק לעולם (עיין סוטה ט). אך בעוונות הדור לא היינו ראויים לכך, ולא היה ביד משה רבינו כח להכניס את ישראל לארצם ולהשרות את השכינה בארץ. לכאורה, על ישראל להמשיך לנדוד במדבר, אולי

לתור להם ארץ אחרת ולהתיישב בה, אך מיד המשיך להם השי"ת תיקון, 'צו את יהושע... כי הוא ינחילנה', כלומר, על משה רבינו להסתלק למעלה, להתעלות למדרגות שאי אפשר להשיגם אלא לאחר ההתפשטות מהגוף הגשמי, ושם הוא פועל רחמים על ישראל, דרך יהושע בן נון.

פעמים והישועה מגיעה דווקא בדרך זו, על ידי הסתלקות וחורבן, דווקא כשהכל חרב והצדיקים מסתלקים, דווקא בצורה זו ממשיך השי"ת את הישועה, כמו שאנו מפטירים השבוע, 'דברו על לב ירושלם... כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה', שהוא רמז על הסתלקות הצדיקים שנקראת מכה כפולה, כמו שאמרו חז"ל (איכה רבה א, לו) שקשה מיתת הצדיקים כפלים מחורבן בית המקדש.

דווקא כעת שהצדיק נעלם והסתלק, כוחו מתגבר ועולה, אין לנו אלא לעסוק בדבריו שהותיר לנו בידי תלמידיו הנאמן, ולהוציא מהם את כח הנחמה, כמו שפתח הנביא 'נחמו נחמו עמי', כלומר קחו את הדעת שהשאיר הצדיק, עסקו בה ומצאו בה נחמה שלמה, בכוחו שדווקא כעת הוא מתגבר ועולה.

(ע"פ ליקו"ה נט"ו לסעודה ו, פא-פב)

♦ בשורה משמחת מטעם ארגון "התאחדות חסידים ברוסל"ב: בס"ד, בשבת קודש זו, פרשת ואתחנן - שבת נחמו, יהיה הגה"ח רבי ניסן דוד קיוואק שליט"א בעיר בית שמש צ"ו (רמה ב'), וישפיע טללי צוף נועם וחיות מאור רביז"ל ותלמידיו הק' זיע"א. וכדלהלן: ליל שבת קודש: שבת אחים בביהמ"ד נזר ישראל. צפרא דשבתא: סיפורי מעשיות בביהמ"ד אור הנחל אחר תפילת ותיקין. רעוא דרעוין: בביהמ"ד נזר ישראל. סעודת מלווה מלכה בביהמ"ד אנשי הצדיק (חפציבה). שמעו ותחי נפשכם!

♦ הפצה: בס"ד, הופיעה מהדורה חדשה ומפוארת ל"תיקון חצות" ו"תיקון הכלל" עם הפירוש הנפלא והמבוקש "סוד צדיק" המבוסס על ספרי רביה"ק ותלמידיו זיע"א. 0583286339.

♦ אומן: הכנסת האורחים הגדולה בעולם 'אומן' החלה במכירת כרטיסים מסובסדים לסעודות השבת והחג שבשכרות בד"ץ העדה"ח, חלק לשיטת הבית יוסף. מחירים: 450 ש"ח למבוגר, 250 ש"ח לילד, 300 ש"ח לסעודות ארוזות. סעודות שבת שובה: 90 ש"ח. 0733903333.

♦ הודעה ואזהרה! בחלק גדול מהמלונות בעיר אומן, פועל קליטת ווייפי (קליטת אינטרנט לבאי המלון) שאינו עומד בגדרי הקדושה רח"ל. לאחרונה ניסו לתת פתרונות הכוללים מענה למזכרנים, אך לעת עתה, הנגע עדיין בעינו עומד. ומכאן תצא הקריאה לכל מי שיש לאל ידו לפעול בנושא, ודאי שזכות רביה"ק והשהייה אצלו בטהרה תעמוד לו לעד. כמו כן, יכול כל יחיד לסייע בנושא בדרישה חד משמעית לאויר נקי רוחנית בצל רבינו.

יורל ע"י מוכן עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערות נסגרות מדי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצח: עלה לתרומה, בנק
מרביתל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

ומי שמששים כל תקנותו לשם, ובכל מיני צער אפלו בצער וגלות הנפש שרחוקה מה' יתברך הוא מנחם את עצמו במה שפסוף סוף יהיה לו תקון ואחרית טוב בכת הצדיקי אמת, זהו מסטרא דטהרה וקדושה, ובדאי יזכה לאחרית טוב, כמו שנאמר, "כי יש שכר לפעולתו וכו' ויש תקנה לאחריתו: נאם ה' וכו' אמן ואמן:

(ליקוטי הלכות ביצים ה, ג)

יהלום

העקר לחטף בכל יום
ייום מה שיכולין לחטף
טוב:

(עלים לתרופה: ב)

לכבוד הבה"ח המחפש להיות קרוב לה' גם בימי בין הזמנים.

באשר לשאלתך איך זוכים שלא ליפול בימי בין הזמנים. ובכן:

א] בשאלה זו בעצמה שותף ותשאל את השם יתברך במשך כל ימי בין הזמנים, לא רק שלא תיפול, אלא אף תזכה להתחזקות עצום והתחדשות נפלא בעבודת ה'. והיינו שתקבע לך במסירות נפש שכל יום ויום תשב לפני השי"ת זמן מסוים, ותבקש ממנו ותתחנן לפניו שתזכה להתקרב אליו, גם בימים בהם אין סדרי לימוד מסודרים נמצאים הרבה בחוץ. ואל תצפה בדווקא שיאיר לך אור בזמן שאתה מדבר עמו, אלא אפילו בלא שום הארה, תשב ותתחנן לפניו שיקרב אותך אליו.

ב] יש אומרים שימי בין הזמנים בהם אין משגיח, הם ימי מבחן עד כמה אתה בחור רציני, שעובד את ה' באמת מצד עצמך. אל תסתכל על הדיבור הזה, כי הרעיון הזה עושה נזק עצום ומפיל הרבה בחורים, על ידי שרואים שבפועל אינם עוסקים בתורה כמו

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

נטילת ידיים לאכילה בדרך

שלא היה הפסח הדעת משמירת הידים, כגון: שמיתחילים לאכל בבית ולאחר זמן קצר מתלשבים ברכב וממשיכים לאכל. או אפלו ממשיכים לאכל רק כשפוגעים ליעד, אבל לא הלקו או נסעו יותר משעה. אבל אם עד שממשיכים לאכל עבר יותר משעה, פקט אם עשו כמה סדורים בדרך - אזי 'בסתמא' נחשב כהפסח הדעת משמירת הידים, וצריך לטל את הידים שנית, אבל בלי ברכה. וזאת אם יודעים ברור שבודאי שמוך את הידים כהגון, שאז אין צורך לטל שנית (כנגל"ד

לפנ"ש: ביה"ל, קצת ד"ה המוציא. קצת השלח, ב לט טז, ובבד"ש שם. וראה במשנ"ב קט טז, וביה"ל קנח ד"ה ואם. ופשוט שאינו דומה למ"ש במשנ"ב קט ז, ודכא הו אכילה אחת). ובכל אופן אין צורך לברך שנית המוציא.

ג. ומי שאינו יכול להתחיל לאכל בבית, ובדרך לא תהיה לו אפשרות לטל ידיו, אזי אם הוא שעת הדחק גדול התיירר לו לעשות כן: יטל ידיו בכל ידיו נטילה לאכילה, ולא יברך על זה, ולאמר או לפחות יחשב שהוא נוטל לשם נטילת ידים לאכילה על מנת לאכל אחר כך, ויעטף את ידיו עם איזה דבר [או פפפות] כדי שלא יטמאו, ואז יכול לאכל כל היום פלו על סמך נטילה זו. ובכל אופן כשימצא ימים, יטל ידיו שנית אף לא יברך על זה

(שו"ע, קסד א, ומשנ"ב ב ד).

שום אפשרות לעטף את הידים עם איזה דבר, אפשר לאכל עם כף או מזלג באופן שאין נוגעים עם הידים בלחם. אבל אין מועיל לברך את הלחם באיזה דבר (גם משערי הברכה, והעדה כא).

ו. א שאין להתיר זאת רק למי שחלש הרבה מטרח הדרך [ואין לו בפה להשיב נפשו רק באכילת לחם]. וכן אם יתכן שיש אפשרות להשיג מים בזמן הנ"ל, שאין להתיר רק למי שרעב מאוד.

אך אין לסמוך על זה רק במקרה, אבל לכתחלה חייבים להצטייד עם מים לנטילת ידים, או לפחות לעשות פדלהלן בסעף ב.

סעף ב - היוצא לדרך שידע שאי אפשר להשיג מים

א. הוצא לדרך ויצטרך לאכל בדרך במקום שלא יוכל לטל ידיו, אפשר לכתחלה לעשות כן: לטל את הידים בבית, ואוכלים לכל הפחות 'פאת' לחם, ויוצאים לדרך (כדי שיהיה הנטי' על מה לזול וגם כי בפחות מכזית, צ"ל שנית המוציא משום שני מקום. אכן אם מתחילים לאכול ממש לפני הציאה לדרך, אצל המוציא שנית אף בפחות מכזית, דהוי כהולכי דרכים). אך חייבים לזכור היטב לשמור את הידים שלא יטמאו, והיינו שלא לגע במקום מקשה בגוף וכיוצא בזה. ואז אפשר להמשיך לאכל בדרך בלי נטילת ידים שנית.

ב. אומנם כל זה שממשיכים לאכל באופן

סעף א - ההלך או נוסע בדרך ואין לו מים לנטילת ידים לסעודה, הדין כן:

(שו"ע קסג ומשנ"ב ושע"צ וביה"ל שם)

א. אם בכאן הדרך שהולך בה יש אפשרות להשיג מים בתוך זמן של 72 דקות - חייבים להתמקד עד שיעזבו לשם. וכן אם יש אפשרות להשיג מים אם חוזרים בכאן ההפוך במשך זמן של 18 דקות, או ללכת בצדדים שלא בכאן שצריך ללכת (לפנ"ש במשנ"ב, ג א) - אסור לאכל בלי נטילת ידים אלא אם יחזיר לשם.

ואין מועיל לעטף את הידים בכפפות או בגילון וכדומה. וכל שכן שאין מועיל אם הלחם עטוף באיזה דבר ואין נוגע בו בידי.

ידע שאין חלק בין מי שהולך או מי שנוסע, שבכל אופן צריך ללכת או לנסע בזמן האמור עד שיעזבו למקום שיש מים.

ב. אבל אם אפשר להשיג מים רק פעבר זמן הנ"ל, כלומר בדרך שלפניו יהיו מים רק כשהולכים יותר מ72 דקות, או לאחריו או לצדדים יהיו יותר מ18 דקות. ואפלו אינו ברור שיהיה כן אלא הוא ספק! שלא יהיו מים רק פעבר זמן הנ"ל - אפשר לאכל בלי נטילת ידים, אך חייבים לעטף את שתי הידים בגילון וכדומה במשך כל זמן הסעודה. ואם אין